KOP
230

Nazwisko KOMARNICKI

Imiona Wacław **Pseudonim** .....

Z domu .....

Data urodzenia 29.07.1891 **Miejscowość, kraj** Warszawa

Data śmierci 19.03.1954 **Miejscowość, kraj** LONDYN, Wielka Brytania

Lat życia .....

Adres cmentarza Putney Vale

.....

Źródła: Dziennik Polski 22.03.1954,

.....

.....

Archiwum Osobowe Emigracji im. B. Jeżewskiego Biblioteka Polska POSK w Londynie.

Zawód prawnik **Tytuły naukowe** profesor

Rodzaj wojska ..... **Stopień wojskowy** .....

Odznaczenia .....

.....

.....

Ś. † P.

Wacław KOMARNICKI

profesor zwyczajny prawa konstytucyjnego i międzynarodowego Wszechnicy Stefana Batorego w Wilnie, członek Akademii Umiejętności, b. dziekan wydziału prawa Wszechnicy Wileńskiej, minister sprawiedliwości, poseł na Sejm Rzeczypospolitej, radny miasta Wilna, więzień kozielski, opatrzony Św. Sakramentami zmarł po długich i ciężkich cierpieniach w dniu 19 marca 1954 przeżywszy lat 63.

Msza żałobna i wyprowadzenie zwłok odbędzie się we wtorek, 23 marca z kościoła katolickiego w Putney, St. John's Avenue, London, S. W. 15 (dojazd ze stacji Putney Bridge autobusami 93 i 85) na cmentarz Putney Vale (przystanek autobusu 85).

O czym zawiadamiają pogrążeni w głębokim żalu

11823 BRATERSTWO, SIOSTRZEŃCY I BLIZCY W KRAJU

DZIENNIK POLSKI z dn 22.03.1954

Wacław Komarnicki (ur. 29 lipca 1891 w Warszawie, zm. 19 marca 1954 w Londynie), prawnik polski, działacz polityczny, Minister Sprawiedliwości w rządzie emigracyjnym, profesor Uniwersytetu Wileńskiego, członek Polskiej Akademii Umiejętności.

Był synem Tytusa i Józefy z Suszyńskich, bratem Tytusa (dyplomaty, autora prac historyczno-prawnych). Uczęszczał go Gimnazjum Górskiego w Warszawie, w latach 1909-1914 studiował prawo i filozofię na Uniwersytecie Lwowskim i uniwersytecie w Dorpacie. Po studiach pracował jako nauczyciel historii na pensji I. Sikorskiej w Warszawie. Od 1917 działał w Lidze Państwowości Polskiej (członek Zarządu) oraz Związku Odbudowy Państwa Polskiego (sekretarz), w latach 1918-1921 był radcą prawnym w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Obronił w tym czasie doktorat praw na Uniwersytecie Jagiellońskim (1920). Brał udział w wojnie z Rosją oraz w negocjacjach rozjemczych w Baranowiczach.

Od 1921 był profesorem nadzwyczajnym i kierownikiem Katedry Prawa Państwowego i Nauki o Państwie Uniwersytetu Wileńskiego, od 1923 profesorem zwyczajnym. W latach 1924-1927 pełnił funkcję dziekana Wydziału Prawa. Prowadził ponadto wykłady z prawa politycznego w Szkole Nauk Politycznych w Warszawie (1929-1939). Pełnił mandat poselski z ramienia Stronnictwa Narodowej Demokracji (1928-1935), w Sejmie zajmował się głównie problematyką konstytucyjną i oświatową; krytycznie odnosił się do konstytucji kwietniowej. Prowadził również działalność samorządową, w latach 1927-1939 był członkiem Koła Chrześcijańsko-Narodowego w Radzie Miasta Wilna, a 1934-1939 wchodził w skład Rady Naczelnej Związku Miast Polskich.

Po wybuchu II wojny światowej przebywał w obozie dla jeńców wojennych w Griazowcu koło Wołogdy (do 1941). Wyjechał następnie do Anglii, gdzie kontynuował pracę na St. Andrews University (wykładał tam już od 1924). W 1942 objął tekę Ministra Sprawiedliwości w rządzie londyńskim, wbrew zaleceniom władz Stronnictwa Narodowego; wywołało to konflikt w partii i powstanie grupy opozycyjnej z Marianem Seydą na czele. Komarnicki był ministrem do dymisji premiera Mikołajczyka w listopadzie 1944, później wycofał się z życia politycznego. Od 1945 wykładał prawo państwowe i prawo międzynarodowe publiczne na Uniwersytecie w Oksfordzie (kierował Katedrą Prawa Państwowego Polskiego Wydziału Prawa) i londyńskiej Polskiej Szkole Nauk Politycznych. W 1949 prowadził wykłady w Akademii Prawa Międzynarodowego w Hadze, gdzie omawiał zagadnienie określenia agresora w nowoczesnym prawie międzynarodowym.

Od 1938 był członkiem-korespondentem Polskiej Akademii Umiejętności. Należał także do szeregu innych towarzystw naukowych, polskich i zagranicznych, m.in. Polskiego Instytutu Administracyjnego, Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Wilnie, rumuńskiego Instytutu Nauk Administracyjnych, Societe de Legislation Comparee w Paryżu, Institut International de l'Histoire Politique et Constitutionelle. Był odznaczony m.in. Medalem X-lecia Odzyskania Niepodległości oraz Krzyżem Komandorskim Orderu Gwiazdy Rumuńskiej.